

russiske Tilgodehavender og de saakaldte Rekyliinteresser udgjorde, og dette er jo op imod de 50 Mill. Kr. Rekyliinteresserne var der aldrig nogen, som for Alvor troede paa vil udbringe et Beløb, der blot tilnærmelsesvis svarede til det, man havde ansat dem til i Status. Rekyliinteresserne var, hvis jeg ikke tager fejl, kommet fra Det Transatlantiske Kompagni og overdraget til eller, rettere, overtaget af Landmandsbanken. Og hvad de russiske Tilgodehavender angaar, er Forholdet det, at naar de ikke blev afskrevet, hang det sammen med en Art international Bestræbelse overfor det nye Rusland. Man vilde hverken statslig eller privat opgive de Fordringer, man havde paa Rusland, skønt man ikke nærede stor Tvivl om, at disse neppe vilde blive honoreret. Og naar Stater, Stormagter, ikke kunde sætte igennem at faa deres Fordringer anerkendt af den nye russiske Regering, var der jo meget lidt Udsigt til, at de private Tilgodehavender skulde faa en bedre Skæbne. Da man i 1923 stillede 100 Mill. Kr. til Raadighed for Banken, var det derfor i Virkeligheden kun 50 Millioner. Og naar det nu siges, at Banken har et Underskud paa 150 Mill. Kr., maa man derfra billigvis trække disse 50 Mill. Kr., som allerede var tabt i 1923. Og man kan ingenlunde gøre den nuværende Direktion og det nuværende Bankraad ansvarlige for dette Tab — i øvrigt saa lidt som for de andre 100 Mill. Kr. Dette anerkendes fra alle Sider, og jeg for min Del har ingen Tvivl om, at Direktionen har arbejdet af al mulig Evne og Indsigt i Bankforhold, og at Bankraadet under Kammeradvokat Vagn Aagesens meget indsigtfulde og meget ivrige Ledelse har udført saa stort et Arbejde, som et Bankraad overhovedet kan foretage.

Ikke des mindre foreligger der altsaa et yderligere Tab paa 100 Mill. Kr. Det fordeler sig saaledes, at omtrent 40 Mill. Kr. falder paa Aktiebeholdningen og ca. 60 Mill. Kr. paa de Virksomheder, som Banken støtter. Der er en Mulighed — hvor stor den er, skal jeg ikke kunne afgøre — for, at Aktiebeholdningen, som opgøres pr. 31. December, er ansat lavt. Der er sagt om den hele Opgørelse — saaledes har jeg forstaaet det —, at den er en Likvidationsopgørelse. Jeg er ikke aldeles klar over, om det er Tilfældet. Hvis det er saaledes, er det altsaa den mest ugunstige Opgørelse, man overhovedet kan lægge til Grund. Men i alt Fald, hvad Aktierne angaar, forlanges der i Loven, hvorledes de skal opgøres, nemlig efter Kursen pr. 31. De-

cember. Og der er da altsaa en Mulighed for, at for Eksempel et stort Dampskibsselskab, af hvis Aktiekapital Landmandsbanken vist ejer Halvdelen, kan rette sig i den kommende Tid. Med Virksomhederne er det jo anderledes. Her er afskrevet, hvad man i Øjeblikket mener der er tabt ved disse Virksomheder. Vil disse nu bedre sig? Jeg kan ikke have nogen Mening om, hvorledes det forholder sig med de enkelte Virksomheder. Der gives ingen Oplysning derom, og der kan naturligvis ikke gives nogen saadan. Men meget vil jo komme an paa, hvad det betyder, som nu sker, om det vil sige, at Virksomheder maa likvidere, naar Banken maa unddrage dem sin Kredit, eller om de skal fortsætte, og da hvor stor Kredit Banken kan yde dem. Man kan paa dette Punkt ikke have nogen virkelig Mening om, hvad der vil tabes udover det, der nu angives som tabt, og heller ikke om, hvad der vil indvindes udover det, der nu angives; dette staaer ganske usikkert, saa alle Spaadomme herom maa jeg anse for rent hen i Vejret. Men foreløbig kan man gaa ud fra, at omkring de 150 Millioner ligger Tabet, stor kan Forskellen ikke blive — ikke saa mange Millioners Forskel, men Millioner kan det dreje sig om. Dette Tab staaer Staten nu inde for, derom er der jo ingen Tvivl.

Man mener dernæst, at Banken skal fortsætte, og jeg forstaaer meget godt, at man ikke har Mod til i Øjeblikket at lukke Banken. Mit Partis Stilling er da ogsaa den, at man ikke stemmer imod Forslaget, saaledes som Partiet stillede sig i 1923. Jeg forstaaer, at man ikke tør lukke Banken i Øjeblikket med de Konsekvenser, en saadan Foranstaltning maa faa, men jeg maa paa den anden Side udtale, at det forekommer mig vanskeligt at forstaa, hvorledes Banken overhovedet skal fortsætte. Thi Banken staaer jo saaledes i Fremtiden, at den ingen Egenkapital har, slet ingen. Hvis man i 1923 endda fradrog de 50 Millioner, som var tabt, saa havde Banken dog den Gang 50 Millioner. Paa den anden Side er det det at bemærke, at paa det Tidspunkt skyldte Landmandsbanken Nationalbanken 80 Mill. Kr., hvilke senere er forsvundet. Men den Gang kunde man dog altsaa sige, at der var en Egenkapital for Banken. Nu er der slet ingen, nu er Banken begrænset til at virke med Indskyderes og Spareres Kapital, den har ingen anden; den skal tjene, hvis den kan, ved Udlaan af de Midler, der ind-